

הצפרדע המסכנה

(נאנאי – צפון סיביר)



בגדת הנהר עמד בית קטן. חיה שם
אישה זקנה עם הנכדה שלה. היו שם
גם כלב שעיר וצפרדע משרתת.
חייה של הנכדה היו מאושרים. סבתא
אהבה אותה, דאגה לה, הלבישה
אותה יפה והאכילה בכל טוב.

לכלב השעיר היה קשה. הזקנה לא
ריחמה עליו, נתנה לו הרבה עבודה
והאכילה רק מהשאריות שנפלו
מהשולחן.
הכי קשה לחיות היה לצפרדע. עליה
הזקנה לא ריחמה בכלל. העבירה
אותה קשה. הצפרדע סחבה מים
בחבית, חטבה עצי הסקה ולאכול לא
קיבלה, חיה רק ממה שיכלה למצוא
בסביבה.
קרה שיום שלם נזפה הזקנה בצפרדע
המשרתת ובערב לא נתנה אפילו קרום
של לחם. ועוד שלחה אותה להביא מים
מהנהר הקפוא, מהחור שבקרח.
לצפרדע לא היה כבר כוח אחרי יום
עבודה קשה, אבל נאלצה ללכת. היא
קראה לכלב לעזרה.

**"רחם עלינו הירח, קווה-קווה!
רד אלינו משמיים, ירח! קווה-קווה!
קח אותי ואת הכלב אליך..
קווה-קווה"**



יצאו שניהם לנהר, התיישבו על החוף
והתחילו לבכות ביחד. הסתכלו על
הירח ויללו. הצפרדע בוכה ושרה



ואז הרימה הזקנה את ראשה וראתה -
על הירח יושבת הצפרדע שלה והכלב
שלה, ומשחקים שם, רצים, צוחקים.
התחילה הזקנה לבכות:
"צפרדע שלי האהובה! כלב שלי חמודי!
האכלתי אתכם, דאגתי לכם. טיפלתי
בכם כמו לילדים ממשים שלי. ואתם
עזבתם אותי..

אבל כמה שלא בכתה, כמה שלא
קראה להם, נשארה האישה הרעה בלי
עובדים.

נאלצה להישאר לבד עם הנכדה.
ומאז הכלב עם הצפרדע חיים על
הירח.

אינכם מאמינים?

תסתכלו על הירח - תראו אותם שם.

כך בכתה הצפרדע, והכלב בכה אתה.
והירח שמע. הוא הקשיב להם, ריחם
עליהם וירד אליהם מהשמיים. ממש
ירד אל הנהר, לקח את הצפרדע עם
הכלב וחזר אל מקומו בשמיים.
והזקנה יושבת בבית ומחכה. אחרי
שנמאס לה לחכות יצאה לגדת הנהר.
רואה - אין צפרדע, ואין כלב ליד הנהר.
התחילה לצעוק, לקרוא. קראה לכלב,
נזפה בו, קללה את הצפרדע, קראה
לה. אף אחד לא ענה.